

В. „Народно Съзнание“ излиза единъжъ въ недѣлята—въ Сѣбота.

Цѣната му е:

За година лева 6.
„ 6 мѣсеца „ 3.
„ 3 „ „ 2.

Единъ брой 15 стотинки.

НАРОДНО

СЪЗНАНИЕ

ПОЛИТИЧЕСКО-КНИЖОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

ГОД. I.

ШУМЕНЪ, 18 ЮНИЙ 1888 Г.

БРОЙ 47 и 48.

Статии и дописки се изпращаждатъ до редакционния комитетъ на вѣст. „Народно Съзнание“, а пари и поръчки до отговорникътъ.

За частни обявления се плаща по 15 ст. на рѣдъ за всѣко първо печатание и по 10 ст. за всѣко послѣдующе.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи назадъ не се поращаждатъ.

МИТИНГЪТЪ.

На 12 Юний т. г. стана въ Шуменъ митингъ.

Испрати се надлѣжната телеграмма до Негово Царско Височество Князя, която обнародваме.

По-надолъ излагаме подробно митингътъ.

Като имаме прѣдъ видъ, че на-дали достигаха до назначението си всичкитъ до сега подавани за Н. Царско Височество Князя отъ страна на населението депеша, въ които се изказваха желанията и молбитъ му и се констатираще нѣкоя истина или нѣкой произволъ на властта, въобще съ които не се плѣтяха незаслужени вѣнци на днешнитъ министри, което бѣ станало на мода и се вършеше по командата на администрацията,—ний силно и основателно се съмнѣвахме, че подадената на 12 того депеша до Н. Ц. Вис. Князя по станалия митингъ не ще бжде прѣдадена на Господаря.

Обаче, успокоихме се, като приехме отъ частния секретаръ на Н. Ц. В. слудующата телеграмма:

„Шуменъ отъ Калоферъ (Манастиръ) № 17

НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО ПРИЕ ТЕЛЕГРАММАТА ВЪ.

„ТЪПЧИЛЕЩОВЪ.“

РЕЗОЛЮЦИЯТА НА МИТИНГЪТЪ СОФИЯ

До Негово Царско Височество Българский Князь

Фердинандъ I-ий.

Копие в. „Народни Права.“

Възъ основание членъ 82 Конституцията, съставляющитъ дружеството „Народно Съзнание“ издадоха печатна покана къмъ гражданитъ за събиране на митингъ въ салонътъ основното народно училище, относително несправедливо осъденниятъ нашъ съотечественникъ герой майоръ Христу Попова. Щомъ се разнесоха поканитъ, полицията ги прибра, унищожи защото не било искано разрешение отъ окръжния управителъ! Вратата на салонътъ бидоха заключени.

Днесъ, слѣдъ отпущъ на църквата, всичката жандармерия, воглавъ управителя Манолева, началника Лингурова, обкръжиха опрѣдѣленното за митингъ здание и не пропускатъ никого отъ събравшитъ се множество граждани и селени! Мѣжду стражаритъ има и солдати отъ ескадрона, който докранъ нощемъ отъ лагера за тѣзи цѣль.

Населението протестира, нѣ произволътъ е непоколебимъ! Събранието се заплашва съ разпрѣсване, даже чрѣзъ разстрѣлване!

При тѣзи условия, може ли обществото да искаже мнѣние то си, не се ли отнима отъ властта свободата на данъкоплатцитъ? Ний не вѣрваме да ставатъ тѣзи дивотии съ

Ваше знание! За туй, високо протестираме прѣдъ Васъ.

При всичко това, събравшитъ се рѣшихме да Ви съобщимъ всеобщето желание и покорна молба: да благоволи те да не утвърдите несправедливата присѣда на майоръ Поповъ, съ което ще се постѣпи по прѣдписанията на законитъ и ще се запази името и честта на българската войска прѣдъ чуждестранниятъ свѣтъ. Майоръ Поповъ е невиненъ. Той става жертва на каприцитъ на нѣкои властители. Въ интересъ на правдата е защитаванieto му. Туй зависи отъ Васъ—и ний Ви умоляваме.

Скъпверѣменно, молимъ, турете край на безразсѣднитъ, беззаконнитъ и съвсѣмъ произволни дѣйствия на сегашнитъ управници.

Приемете, Ваше Царско Височество, вѣрноподданническитъ ни чувства на любовъ и прѣданность къмъ свяценната Ви Особа.

Опълномощенитъ отъ митинга:

(слѣдватъ подписитъ)

МАЙОРЪ ХР. ПОПОВЪ

МИТИНГЪТЪ

„Жителитъ на Българското княжество иматъ право да се събиратъ мирно и безъ оружия за да обсаждатъ всякакви въпроси, безъ да искатъ по напредъ за това дозволението.“

Събрания вънъ отъ зданията, подъ открито небо, напълно се подчиняватъ на полицейскитъ правила“ (чл. 82 отъ Конституцията).

Софийския Воененъ Сѣдъ, учрѣденъ „на бърза рѣка“, разгледъ на-двѣ на-три многошумното „дѣло на майоритъ“ и постанови присѣда, която биде потвърдена отъ Върховния Воененъ Сѣдъ. Остава да потвърди или не тѣзи присѣда Н. Ц. Князя. Съ тѣзи присѣда, покрай отирави В. Князя.

обвиняеми, признатъ е за виновенъ въ „кражба и фалшификация“ и майоръ Поповъ, за което е осъденъ на четиригодишенъ тъмниченъ затворъ съ лишаванieto му отъ чинъ и служба, отъ граждански и политически права!

Прѣди учрѣдяването на тѣзи съдилища, прѣди Военния Сѣдъ да се състави и сезира съ възбуденото противъ майоритѣ дѣло, че послѣ да се произнесе за виновността или не на обвиняемитѣ, — виновността на майоръ Поповъ бѣ провъзгласена. Освѣнъ утвърдяванията на министерския органъ, в. „Свобода“, пуснаха се телеграми изъ Европа, че майоръ Поповъ е крадецъ и фалшификаторъ, шарлатанинъ и вагабонтистъ!

Тѣзи утвърдения на правителството стрѣснаха общественото мнѣние както у насъ, въ България, тъй и въ странство.

Работата се разслѣдва, състави се дѣлътъ и широкъ нѣ слабъ въ основания и доводи обвинителенъ актъ, и се прѣдадохъ обвиняемитѣ на Сѣдъ.

Очитѣ на всички бѣха обхрижти къмъ този Сѣдъ. Всички живо се интересуваха отъ разкриванieto на доказателствата прѣдъ Сѣдътъ и развиската на този скандалъ.

Сѣдътъ започна работата си. Всичкитѣ открити при прѣдварителното дирение улики и доказателства за виновността на подсѣдимитѣ, върху които почиваше обвинителния актъ, едно по едно се прѣдставяха на сѣдътъ, при сѣдебното дирение.

За доказателства служба свидетелскитѣ показания и нѣкои официални книжа.

Отъ свидетелитѣ никой не каза, не доказа, не указа на нѣкой съществующъ фактъ, а книжа нѣмаше, отъ които да произлиза, че майоръ Поповъ е „крадецъ и фалшификаторъ, шарлатанинъ и вагабонтистъ“!

Зойка Недѣлкова—може би най-рѣшителната отъ свидетелитѣ! — разказа, напротивъ, такива работи, отъ които слѣдвало би да се заключи, че Военния Прокуроръ и Военния Слѣдователъ, които събиде натоварени съ изслѣждане и събиране доказателства относително „кражбата, фалшификациитѣ, шарлатанствата и вагабонствата“ на майоръ Поповъ, — че тѣ съ именно и „фалшификатори“, и „шарлатани“, и „вагабонти“! И отъ положението си на обвинители на майоръ Поповъ, тѣ трѣбваше веднага да заематъ положението на последния, да минатъ на скамейката на подсѣдимия!.....

Нѣ болшинството на сѣднитѣ отъ Военния Сѣдъ признаха обвиняемитѣ за виновни и ги осѣдиха на тѣжко наказание.

Обаче Военния Сѣдъ направи една присѣда, извлечена отъ обвинителния актъ, лишена отъ мотивировка, слѣдователно и отъ основания, една присѣда, която не е присѣда!

Сѣдътъ наруши множество статии и членове както на процесуалнитѣ, тъй и на материалнитѣ закони. Нарушенията бѣха и остава да бѣдѣтъ вѣчно съществени.

Върховния Воененъ Сѣдъ трѣбваше да тѣхъ прави всичко това чрезъ касирване дѣлото за вѣднѣшната присѣда и прѣпращане повторно разслѣждане отъ другъ

Сѣдъ, или пакъ отъ първия, при другъ съставъ.

Нѣ какво се случи?

Върховния Воененъ Сѣдъ върховно си затвори очитѣ, замижа и се прѣстори, че не вижда тѣзи крупни законо-нарушения, които правятъ присѣдата незаконна, — и... и... какво мислите? — потвърди първостепенната присѣда!

Да-ли е мѣсто да си послужимъ спрямо майоръ Поповъ съ слѣдующата характеристика поговорка: — „Когато ти е кадия давджия, — Господъ да ти е ярдѣмджия!“?

Това е възмутително! Това е позоръ за свещенното правосѣдие! Това е поругание надъ божественната съвѣсть, надъ висшата правда!

Всичко туй е плодъ отъ интригитѣ и скотскитѣ страсти на свирчовщината, която отъ нѣколко врѣме насамъ разрушава всичко въ отечеството ни, за да добруватъ само Свирчу, Захарий, Стамбуловъ, Живковъ, Муткуровъ, Странски и пр. патентовници.

И, благодарение на това, при другитѣ жертви, отива още една, една скъпоцѣнна, невинна жертва — майоръ Поповъ!

Многозаслужившиятъ на отечеството и многоуважаемия отъ народа герой — майорътъ Христу Поповъ, *прѣдстои да се убие граждански и политически отъ произволитѣ и тиранията на Стамбулова и Муткурова!*

Една единствена лучезарна надѣжда остава на общественото мнѣние, на обществената съвѣсть въ отношение на тѣзи невинна жертва, и тя се съсрѣдоточава въ суверенитѣтъ — у Н. Ц. Вис. Князя.

Князьтъ има право и може да го спаси. Той и само Той остава за опора на правдата, на невинността. Отъ него трѣбва да се иска и може да се добие висшата правда, висшето правосѣдие. Къмъ него трѣбва да бѣдѣтъ отпратени всичкитѣ ни молби и надѣжди.

И Той не ще прѣнебрегне въ дадения случай общественото мнѣние, обществената и Своята собствена съвѣсть, които съ въ полза на невинния мъченикъ, въ полза на несправедливо-осѣдения майоръ Хр. Поповъ, въ полза на правдата.

* *

Като имахме прѣдъ видъ всичко това, ний, съотечественицитѣ на майоръ Поповъ, рѣшихме да направимъ единъ митингъ, който, като се занимае съ неговата произволно създадена изкуствена и твърдѣ горчива сѣдба, да отпрати покорна молба къмъ Н. Ц. Вис. Князя за неутвърдяване несправедливата му присѣда.

За тѣзи цѣль, дружеството „Нар. Съзнание“ издаде на 10-ий того една печатана покана къмъ жителитѣ на градътъ и околнята, която (поканата) обнародвахме въ миналия брой на вѣстника си.

Поканитѣ се разпрѣснѣха изъ градътъ на 11-ий того, а на нѣкои села се испратиха още на 10-ий.

На Арастата*) когато нашия човѣкъ раздаваше по дюкенитъ поканата, испрѣчва се прѣдъ него една прѣгърбена, плукана, суха, блѣдна и безобразна фигура,

*) Площадъ всрѣдъ градътъ.

която му грабва всичкитѣ нераздадени покани на слѣдующото основание:

— Понеже не сте искали по напрѣдъ за това позволение отъ г. окръжния управителъ, нѣмате право нито покани да разнасяте изъ градътъ, нито митингъ да правите!... Маршъ! убирайся!...

Нашия човѣкъ се стрѣснѣлъ. Озърнѣлъ се наоколо да се ориентира — да ли е въ Шуменъ, или е забъркалъ направлението си та се е затягилъ въ нѣкоя обитаема отъ диваци дѣвственна гора? — Видѣлъ, че не се никакъ забъркалъ, че е въ Шуменъ. *Вспомнилъ* си веднага, че Шуменъ се намира въ Свободна и Конституционна България. И се успокоилъ.

Тогавъ се обхрижлъ къмъ този мерзавецъ, който му ограничава свободата по единъ съвършено башибозушкий и хасълъ разбойнически начинъ. Той се приготвилъ да се саморасправи съ този дивакъ, защото не можеше да допусне, че другъ освѣнъ дивака би могълъ да направи такава дивотия въ Свободна и Конституц. страна каквато, е ужъ и нашата...

Нѣ, прѣди да рѣче глѣхъ, оцѣпенѣлъ онѣмѣлъ и отстъпилъ въ удивление!

Прѣдъ него стоеше величественната фигура на славния Шумненския околийски началникъ, важната персона на г-на Лингурова!

Изподъ единъ опърпанъ козиругъ стърчѣли двѣ синкави очи, които свѣтѣли като ония на котката и вѣлкѣтъ въ тъмна нощъ.

— На какво основание, г-не? Защо?...

— Скоро да отидите и приберете отъ всичкитѣ кафенета и дюкени другитѣ раздадени отъ тогава покани!

Вмѣсто отговоръ на горнитѣ въпроси, послѣдва тѣзи заповѣди къмъ нѣколко стражари, които мигомъ се прѣснѣха по разни посоки.

До вечеръта, полицията съ една сериозно патриотическа грижливостъ и бързина прибра повечето отъ раздаденитѣ изъ градътъ покани за митингъ, като благоволяваше на всѣкадѣ почти да изговаря всемилостивѣйше слѣдующитѣ конституционни думи:

— Ще ги научимъ ний тѣхъ да правятъ митинги!..

Покорно благодаримъ! Надѣемъ се, че наскоро ще послѣдва една *официална покана* на единъ *полицейскій митингъ*, кадѣто да се дадѣтъ нѣкои *лекции* относително начинѣтъ, по който гражданитѣ ще трѣбва да правятъ митинги!.. Вѣроятно, въ този полицейскій митингъ ще се направятъ нужнитѣ коментари на горѣцитирания членъ 82 отъ конституцията!!!

Нѣ и това не било достатъчно, за да се даде едно конституционно поучение на гражданитѣ. Потрѣбни биле *по-реални* инструкции къмъ данѣкоплатцитѣ за ползуването имъ съ свободата на събранията.

Нощъта бѣше тиха, мѣсецътъ освѣтаваше всичката околностъ. Всичко благоприятствуваше за велики патриотически потъизи отъ страна на полицията. И тя, действително, показва се способна да се възползува отъ хубавото настроение на природата.

На и може ли да се допусне противъ

ното? — Никога! защото, зерь, не за друго нейният началници носят забоден на гърдите си 58 членът от Конституцията!

Между Шумен и Шейтаджикъ раста се едно плодородно и твърдѣ красиво поле. То се прорѣзва от единъ „междуселекий“ път, който води въ Кабиюкъ.

Кабиюкъ е едно доста живописно мѣсто. Въ Кабиюкъ прѣди имаше държавен конни заводъ, който се закри тѣзи година. Тамъ се намиратъ на лагеръ двата полка отъ Шумненския гарнизонъ — 2-й конни и 2-й Артилерийски.

Прѣзъ тѣзи хубава нощъ, по този път, съ бързи крачки приикаше единъ опрашенъ конь, който имаше върху си сѣло, а на него — всадникъ. Всадникътъ имаше червенъ камакъ, една къса опижта дрѣшка, черни панталони, ботуши, шпори и дълга кавалерийска сабля.

Това бѣше единъ отъ конните стражари при туканата окол. управление. Да би бръкналъ нѣкой въ джоба му, щѣше да извади единъ „пакетъ“, съ жѣ и правителственъ печатъ, адресиранъ до командира на 2-й конни полкъ и, прѣди всичко, най-горѣ, едро написано думата: „Екстренно“.

Стражарътъ изпълни поръчението си.

Веднага се даде заповѣдъ, да се стѣгнатъ по 8 челоука отъ всѣкой ескадронъ и да заминатъ за Шуменъ, кадѣто трѣбва да пристигнатъ въ 5 часа сутрешта.

Оказаха се конетѣ расковани. За да се не поврѣдятъ конните имъ, трѣбваше да се подковатъ. Въ кратко врѣме, съ помощта на свѣщи, бидоха подковани нужното количество конѣ.

Часътъ бѣше 3, на разсъмване, когато 40 души кавалеристи, прѣдводителствувани отъ нѣколко офицери, — въ пълна боева амуниция, — напуснаха лагера и потѣгнаха за Шуменъ.

Равно въ 5 часа сутрешта тѣзи частъ виѣска довтаса въ градътъ.

Въ сѣщото врѣме, отъ Маранъ, кадѣто пъкъ е на лагеръ 7-й пѣший Прѣселавски полкъ, пристигаха въ градътъ тихо-тихо, *два роти*, 10 и 11-а.

Началниците и на двѣтѣ отдѣления войска се прѣдставиха, спорѣдъ „праказането“, на коменданта на градътъ.

— Днесъ ще има митингъ въ градътъ. Вий сте повикани и се отдавате въ „распоряжение“ на окръжния управителъ. Отъ него ще получите наставления за дѣйствование“!

Това бѣше заповѣдта, която имъ се даде.

Тѣ си отидоха. Търенха окр. управителъ, за наставления(!), нѣ го въ намѣриха. Расположиха солдатитѣ въ казармитѣ, като поставиха трубачитѣ отвѣтъ, прѣдъ помѣщенieto, назначено за мѣсто на митингътъ.

Както виждате, драги читатели, всичко се устройваше отъ страна на властта, при едно отеческо-патриотическо понечение, така, щото митингътъ да стане свободно, та да могатъ гражданитѣ безпрѣпятствено(?) да се възползуватъ отъ едно отъ священнитѣ конституционни блага — свободата на събранията!

Покорно благодаримъ!

Нѣ..... Белки ще настане отдавна о-

чаванний денъ да получите възмѣдние, заслужаната награда отъ народътъ за всичкитѣ тия и много други „патриотически“ и „спасителни“ подвизи за стѣсняване, потъпкване и унищожение свободитѣ му!

Помнѣте добръ само едно, че, ако имате настояще и минало, ще имате и бъдеще. Ще дойде врѣме да се покаете и да търентѣ прошка и милостъ отъ този сѣщия народъ, когото днесъ тѣпчатъ и се трудите да прѣобърнете на безмълвенъ робъ!.. Веѣкиму по дѣлата и награда“!..

Въ нѣдѣля, на 12-й того, утрото бѣше въсхитително.

Когато величественото слѣнце изгрѣ и озари всичката околностъ и градътъ, множество народъ — старци и дѣтца, мъжи и жени — тѣгнаха се въ оградата на църквата „Св. Кирилъ и Методий“.

Тѣзи църква се намира на источната частъ на градътъ въ „долната махала“. Десетина петнадесетъ раскрача на сѣверъ отъ нея, въ сѣщия дворъ, унило се издига старото „Долномахланско основно училище“.

Въ салонътъ на туй училище, безъ да се иска отъ нѣкого нѣкакво разрѣшение или дозволение, гражданитѣ веѣкога, когато е бивало нужно, събирали сж се на събрания, на митинги, за обмисляване разни въпроси.

Въ този салонъ бѣха свикани жителитѣ на градътъ и околията на митингъ отъносително несправедливо-осъдениия нашъ съотечественникъ, геройтъ майоръ Христо Поповъ.

Слѣдъ свършването на божествената литургия, хората, които се намираха въ църквата или бѣха наоколо по близкитѣ мѣста и въ читалището „Напрѣдъкъ“ — което е въ сѣщия дворъ, на южната страна отъ църквата, — полегга-легка се опихаха къмъ опрѣдѣленото за митингъ мѣсто.

Веѣкий, обаче, прѣди да стигне до училищното здание, неводно се спираше отъ удивление: властта бѣше приготвила единъ „патриотически“ сюрпризъ!

Още въ сѣббота вечеръ, слѣдъ прибиране раздаванитѣ изъ градътъ покани, полицията се распорѣдила, щото вратата на училищния салонъ, която веѣкога е бивала отворена за гражданитѣ при нѣкакви събрания, този пътъ да бжде затворена и нѣкой да се не пропуца вътрѣ, въ салонътъ!

Въ нѣдѣля рано, вѣроятно прѣ-зори, прѣдъ входната врата на салонътъ се поставиха двама стражари, за да пазятъ, да не би нѣкой отъ посѣтителитѣ да открадне цѣлото училище, та да нѣматъ за въ бъдеще гражданитѣ мѣсто за да правятъ общитѣ си събрания или митинги!

— Назадъ! Не е позволено!

Тѣзи бѣха поздравителнитѣ думи, които стражаритѣ съ удоволствие благоволяваха да изговарятъ прѣдъ веѣкиотъ отъ тѣлнитѣ се множество граждани около училищното здание, кадѣто трѣбваше да стане митингътъ!

— Защо, бе джанъмъ? Каква е тѣзи работа? На какво основание? и др. такива въпроси имъ се задаваха.

— Назадъ! Не е позволено! Тѣй „приказа“ началството!

— Назадъ! Разберете: не бива, не е позволено! Тия бѣха отговоритѣ на тѣзи „ангели-хранители“!

Какво трѣбваше да направятъ гражданитѣ? Да се спустятъ върху стражаритѣ и да направятъ скандалъ ли?

Не! Благоразумието диктуваше да се отетжни прѣдъ грубата сила. Това бѣше палѣжаще толкосъ повече, защото наоколо се натрупаха множество стражари, мѣжду които и солдати, воглавѣ съ мѣдрия(!) окр. управит. Маноловъ-Ревековъ, още по-мѣдрия(!) окол. началникъ Лингуровъ-Лѣжичковъ, и храбритѣ(!!!) въ отношение на мирнитѣ и безоръжни граждани стражари. Съ една рѣчь, всичката полиция бѣше се струнала тука, за да изпълни своята длъжностъ!

— Назадъ! Не е позволено! бѣха въ триумфъ. Тѣ ликуваха.

Свободата на гражданина тукъ бѣше потъпкана отъ скверния ботушъ на полицейския агентъ!

Полицията напусна градътъ и се стѣче на мѣстото на едно публично събрание за да извърши едно тѣжко прѣстѣпление!

Тя распрѣсна гражданитѣ за да не направятъ едно събрание, въ което мирно и тихо, безъ никакъвъ шумъ и гюрултия искаха да размислятъ върху искусственно-създадената отъ нѣколцина мизантропи горчива и незаслужена сѣдба на единъ доблѣстенъ синъ на отечеството!

Тя распрѣсна гражданитѣ, събравши се народъ, за да задуши общественото мнѣние, гласътъ на народътъ!

Тя се намѣси, посѣгна да отнѣме едно възвишено и недосѣгаемо за нея право на гражданитѣ, за да укрѣпи едно позорно дѣло на Стамбулова и Муткурова!

Тя отнѣ отъ гражданитѣ свободата на събранията! Тя потъпка обществената съвѣсть — своята отдавна е изгубила — и поруга конституцията!

Полицията извърши едно важно и позорно прѣстѣпление!

Ний апелираме къмъ правосъдието и искаме наказанието ѝ!..

И тѣй, натрупанитѣ се хора се расшляха насамъ-нататѣкъ.

Инициаторитѣ на митинга, — до колко имъ бѣ възможно да направятъ това тихо и неусѣтно за полицията, — поканиха нѣкои отъ множеството въ читалищния салонъ.

Не прилѣгаше тѣзи втора покана да бжде *гласна*, защото и читалищната врата щѣше да бжде подложена на еднаква участъ съ онази на училищния салонъ. Полицията, обаче, още се навърташе наоколо.

Хората, до джабочината на душата си възмутени отъ този производъ на полицията, отъ този натискъ върху свободитѣ имъ, посѣрихли отъ ядъ, твърдо пристѣгнаха къмъ читалището, чийто салонъ въ кратко врѣме се напълни. Мѣчно можеше да се намери мѣсто за сѣданье.

Тукъ и стана митингътъ.

Единъ отъ присѣтствующитѣ възъ думата.

Въ една кратка, нѣ пхамъна и пѣлна съ чувства рѣчь, оратора расказа шумното започване, траги-комическото тѣчение и позорното разрѣшение на майоръ Поповото дѣло. Той свърши рѣчта си, като протестира противъ производа и тиранията, и помоли събранието да отпрати надлѣжната телеграма до Н. Ц. В. Князя.

Събраието еднодушно одобри предложението, избра четиринадесетчленна депутация за подписване и подаване депешата до Господаря, която обнародваме на чело на вѣстника си, и се разотиде хулейки властта, която го бѣше блокирала.

Депутацията изпълни мисията си.

II. Ц. Вис. прие испратената Му депеша и благоволи да увѣдомя за това подавниятъ и чрѣзъ частния Си секретаръ.

Научаваме се, че такива митинги сж станали и другадѣ изъ България, отъ кадѣто сж биле отпратени до Князя депеша и заявления въ сжщата смисълъ, въ каквато е нашата.

Ний съраждаме тия наши съотечественици съ застъпничеството имъ за правдата и за невинността на майоръ Хр. Поповъ.

И, отъ сърдце и душа имъ благодаримъ.

Ако даже нѣкадѣ има да не е направено още подобно нѣщо, отъ своя страна най-убѣдително молимъ тамошниятъ свободолюбци и правдолюбци да не останатъ посрамени. Нѣка и тѣ изпълнятъ длъжността си въ отношение на едно справедливо дѣло, каквото е случайтъ съ майоръ Поповъ.

Слѣдъ всичко туй, ний-сме дълбоко убѣдени, че II. Ц. Вис. ще благоволи, да зачете, както казахме по горѣ, обществената и Своята собствена съвѣсть, и не ще утвърди несправедливата присѣда на майоръ Поповъ.

Скратяваме, като отбѣляваме съ удоволствие, че отъ станалия на 12-й того въ Шуменъ митингъ, властта спечели позорътъ, а народа издържа една велика нравствена побѣда, едно велико тържество надъ произволътъ и тиранията, които сж отличителнитѣ черти отъ характеристиката на днешнитѣ управници на България!

Триумфътъ е на наша страна!...

Нуженъ ли е на България единъ заемъ? *).

За да бжде нуженъ, заема трѣба да се опира не само на нуждата за пари, нъ и да се оправдава съ бжджцѣтъ голѣми ползи, които ще се достигнатъ съ заетитѣ пари.

Ако съ заема се има прѣдъ очи само желанието да се удовлетворятъ днешнитѣ нужди за пари и никаква полза отъ тия пари не се очаква въ бжджцето, заема става не само ненуженъ, нъ и губителенъ. Безъ цѣль да увеличимъ срѣдствата на страната и ресурситѣ ѝ, и съ назначение само да покриме неоправдани безполезни дългове, заема е единъ вредъ и една грѣшка, които влѣкнѣтъ подирѣ си цѣло разорение на страната. Засмитѣ за излишни работи и за безполезни цѣли донасятъ и на страната, както и на частний чловѣкъ, нови товари и тягости, които най-послѣ подвѣргатъ на най-голѣми затруднения и направлятъ страната неоплатимъ длъжникъ и робъ на взаимодавцитѣ ѝ; каквото е станало съ Турция, Египетъ,

Сърбия и много други неприсмѣтливи страни, които заематъ не да отворятъ нови источники за мѣстно богатство, а само да посрѣщатъ безумно и безполезно направени изживения.

Не такъвъ ли е и характера на заема, който нашето правителство трѣси отъ толкова врѣме да заключи въ Европа? За какво сж потребни паритѣ, които нашето правителство иска да заеме? За усиление на капиталитѣ и кредититѣ ли въ отечеството? За събуждане на мѣстната промишленостъ и на търговията ли въ страната? Или просто и чисто за покриване на сторени безполезно прѣдпимни расходи и за исплащане на съвсѣмъ излишни и разорителни бюджетни расходи?

Нъ ако заема се иска само съ цѣль да покриме било нѣкои неоправдани отъ състоянието на страната и отъ истиннитѣ нужди на народа разности, каквито сж тия по бившето съединение, по голѣмитѣ въоръжения, по чрѣзмѣрнитѣ възнаграждения на министри и офицери, по разнитѣ синекюри, може ли той да бжде полезенъ и праведенъ за страната? Не е ли явно, че той ще стане новъ товаръ за България и ще ни хвърли въ нови затруднения и загуби отвлѣкъ и отвѣтъ? Съ заемитѣ не ще ли се научимъ на нови распутства и не ще ли обрѣменимъ отечеството съ дългове, които най-послѣ ще направятъ и държавата ни, и насъ гражданетѣ рабски длъжници на взаимодавцитѣ?

Не; такъвъ заемъ не само не е нуженъ за България, нъ е и чрѣзвичайно опасенъ за нашето икономическо настояще и бжджце и за нашата народна независимостъ. Безъ заемитѣ стѣ чужбина ний всѣкога ще бждемъ свободни и независими въ вътрѣшнитѣ си дѣла, нъ не можемъ да бждемъ таквизи и при дълговетѣ си навънъ. Не е напълно господаръ на себѣ си и сама всесилна Русия. Нейнитѣ многочислени кредитори я спикатъ въ всѣки въпросъ отъ чистъ националенъ изглѣдъ и ѝ прѣпятствуватъ въ всичко, що може да я направи по силна и по самостоятелна.

Тръсенъ отъ българското правителство заемъ е ненуженъ и неоправданъ и по други още причини.

Обикновено до заеми прибѣгватъ и правителствата и частнитѣ лица тогава, когато всичкитѣ други мѣрки за изравнение на нуждитѣ се покажатъ недостатъчни. Опитаме ли ний всичкитѣ други мѣрки да урѣдимъ финансовото положение на държавата и потърсиме ли законни и възможни срѣдства за попълнение на това, за което искаме да прибѣгваме до заемъ отвлѣкъ? Отворихме ли си очитѣ да видимъ и помислихме ли си ума да разумѣиме, че днешнитѣ нужди на държ. произсидятъ не отъ недостатъкъ надѣжда, а отъ изнѣшеството и несправедливостта въ държ. расходи, въ умниленното и неумишленното расипване на държавното съкровище, гдѣто трѣба и гдѣто не трѣба? Не ностживаме ли и съ заемитѣ по сжщиятъ легкомисленъ и едностраненъ

и нѣ, както правимъ и съ другитѣ държавни работи? Когато нуждитѣ ги налегнатъ, благоразумнитѣ хора се залавятъ да си прѣсмѣтнатъ срѣдствата добрѣ и да съкратятъ и съвсѣмъ оставятъ на страна нѣкои излишни и не нужни расходи, на тогава помисляватъ за заемъ. Направихме ли и ний сжщото и помислихме ли си понѣ веднажъ, че можемъ съ собственитѣ си икономии да избѣгнемъ и засмитѣ, и разоренето отъ тѣхъ?

Зная, че у насъ добритѣ съвѣсти малко се чуватъ и че всѣки счита за нужно да налага на отечеството своитѣ капризи и съображения, нъ пакъ не ще се откажъ да обяви на моитѣ сънародници, че приготвявания отъ правителството заемъ е едно голѣмо беззаконие, е една голѣма неправда, която сжко ще сѣдне на българската държава, че тоя заемъ ще се направи не въ полза на страната, а въ полза на тоя истия произволъ, който така немилостиво се упражнява надъ отечеството ни отъ злѣразбраното партизанство.

Не за заемъ е сегашното положение на България, а за съкращение на излишнитѣ държавни расходи. Съ това съкращение, а не съ заемъ, ний ще избѣземъ отъ финансовитѣ затруднения и ще запазимъ икономическата си независимостъ, която е толкова нужна и за настоящето, и за бжджцето ни благосъстояние. Безъ унищожението на излишнитѣ и труднитѣ изживения, заемитѣ само ще увеличатъ злопастията ни, ще ускорятъ пълното и съвършенното материално испадване на страната.

Да заемаме пари, за да покриваме безполезни и чрѣзмѣрни разности, това е не да изцѣлимъ едно зло, а да притуримъ на извата и лѣкарство отъ разядающе свойство.

До гдѣто не съкратимъ чрѣзмѣрний воененъ бюджетъ, догдѣто не докараме войската си въ нейний най-голѣмъ минимумъ по число; догдѣто не разберемъ, че нашето бжджце се криме и се спечавва въ мирното развитие, въ благосъстоянието на всички граждани, и че България ще бжде цѣла и здрава само съ свои вътрѣшенъ добъръ и здравъ порядѣкъ, а не съ сравнително голѣмата си войска отъ деморализирано качество; догдѣто на военнитѣ чиновне не прѣстане да се жертвова таквази голѣма частъ отъ народний потъ; догдѣто за никого не плашущитѣ наши военни припаси, мѣняюща се така често въ формата и състава си, не се отрѣчемъ да жертвоваме таквизи голѣми сумми и да оставяме тия запаси на развала и загуба въ депозититѣ, на насъ, Българитѣ, не е позволено да правимъ и най-малкий заемъ за смѣтка на правителството. Нашето спасение не е въ заемитѣ за ново расипничество, а въ точното и нужното употребление на сжществуящитѣ срѣдства, които и тѣй не сж малки при сегашното икономическо положение на отечеството.

Само отъ съкращението на рѣчениитѣ чрѣзмѣрни разности българската хазна ще спечелва ежегодно много мили-

*) Тѣзи статия ни е испратена отъ едно компетентно лице, и ний я обнародваме съ голѣмо удоволствие. Бѣл. Ред.

они. Тогава защо ни сж заемитъ? Да законаетъ по-скоро България въ сиромашията и въ страданията ли?

Нѣне сж само тии съкращения, които сме длѣжни да направимъ. Има различни съвѣсти неумѣстни. Има разности за зло на отечеството, за развратъ на служащитѣ, за бескраенъ вредъ на отечеството, за парочито онеправдане на истинскитѣ и общитѣ интереси на народа ни. Да указваме ли на тия беззаконни и развратителни разности? Това е неприятенъ и тежъкъ длѣгъ, нѣниѣ ще прѣселимъ отвращението си и ще укажемъ на нѣкои отъ подобнитѣ държавни разности.

Догдѣто народа непадва материално по най очевиденъ начинъ и за данѣнитѣ му се продаватъ пожитициитѣ и добитѣка на голѣма частъ отъ жителитѣ, управляющитѣ нѣматъ право да увеличаватъ разности на държавата съ прибавка на заплатитѣ, съ спнекурин служби и др. подобни, които извикватъ нужда за заеми и които сж голѣми неправди. Каква е ползата отъ посланието на Вълковича въ Цариградъ, какви сж въпроситѣ, които е разбрѣнилъ за доброто на България, та се плащатъ за това праздно посолство толкова държавни пари по 6 наполеона въ денъ на пратеника и по нѣколко десетини златни левове на окружающитѣ го многочисленни чиновници? (Че малка ли е ползата за отечеството отъ корреспондентитѣ, които туй „посолство“ до-ставлява почти за вѣжкоѣ брой на официозната „Свобода“?! В. Р.) Каква е нуждата да се крѣпятъ разни комисиени по цѣли десетини години и да се плащатъ голѣми сумми на членовѣтѣ имъ безъ да вършатъ работа? Какво сж свършили комисиитѣ за вакуфитѣ и за чифликитѣ земи, та 10 години нарѣдъ имъ се плащатъ, освѣнъ мѣсячинитѣ, оне дневни и прогонни пари? Ползата отъ тѣхъ не е, освѣнъ развиване на готованството у много хора и възможностъ да злоупотрѣбватъ съ името на правителството. Какво нечели страната и отъ честитѣ расходи на князя, на регентитѣ, министритѣ и на разнитѣ пратеници на правителството въ чуждитѣ страни и въ българекитѣ провинции? Не грубо злоупотреба ли на суммитѣ, които сж повѣрени на правителството? Съсѣ хп-ляди наполеони се нехабихъ на разни непужни и безплодни послания въ Европа. Пратеницитѣ не само се расхидихъ по цѣла Европа въ счетъ на хазната, и направиха добри капиталчета, безъ да принесетъ съ посланието си понѣ най малко добро на отечеството. Расходитѣ по тии послания, както и расходитѣ по сношенията съ Турция за съединението сж огромни, нѣ съвѣстѣ чужди за доброто на отечеството. Тѣ принесохъ ползи само на нѣкои хора, които и пакъ се стараятъ да мѣтятъ работитѣ, за да иматъ възможностъ и пакъ да продължаватъ грабежитѣ си.

Расходитѣ по посланието на Вълковича въ Цариградъ сж въ вѣжко отношение съснѣния за България. Той и мно-

гото хора около него взематъ съ години мѣсячни плати, дневни пари въ голѣми количества и прогонни, тий значително испразднятъ държавното съкровище само за това, че знаятъ да въртитъ добръ работитѣ. Безъ да сж свършили понѣ единъ отъ висящитѣ въпроси, въпроситѣ за българекитѣ паспорти и за гюмрюцитѣ; безъ да сж внесли най малки измѣнения въ Портини погледни на съединението, тѣзи хора оставатъ съ години въ Цариградъ и немилостиво прѣскаятъ народната пара за вѣтъра който вѣе. Съ тии пари отечеството не си купува освѣнъ голѣми готовановци и искусни дипломатически лѣжжи.

Таквизи сж и расходитѣ по подкупуване и издаване вѣстницитѣ въ полза на правителството. Тѣзи расходи сж не само изливни и неправедни сами по себе; тий сж губителни за народа ни. Съ тѣхъ се развива и поощрява продажливостта на душитѣ, подлото користолюбие, безчестното поведение.

По този начинъ много отъ расходитѣ на нашата държава, за покриване на които се трѣсятъ заеми, сж расходи, които не само не трѣба да ставатъ, нѣ и се правятъ само за зло на отечеството. Тѣ трѣба да се прѣкъсатъ незабавно и да се прѣварятъ съ икономитѣ отъ тѣхъ всичкитѣ опитвания за заемане пари отъ нѣ и за продаване България на чужденцитѣ.

Ако народа и правителството не обърнатъ внимание на въпроса и не го разбрѣнятъ правилно, тогава народа самъ ще стане причина на голѣми свои злощастия, а правителството оне единъ нѣтъ блѣскаво ще докаже, че вѣнъ отъ интереситѣ на единъ кружокъ отъ готовановци то никакви други народни интереси не е познавало и не познава.

Гр. Котелъ 25 Май 1888 г.

Г-не Редакторе,

До колко населението на тукашния окръгъ е свободно да прави жалби, прошения и протестации за положението си на „Върховното“ правителство, може да се заключи отъ историята на заявленето, което ви испращамъ за обнародване въ единъ отъ най-блѣскитѣ броеве на вѣстника ви.

Трѣба най-напрѣдъ да ви явя, че въпросътъ за желѣзнопѣжната линия Ямболъ-Бургасъ живо интересува сливненекитѣ гѣждани. И иматъ право, защото съ скачване или изоставяне града Сливенъ, тѣ сж обрѣчени на животъ или смъртъ въ своето материално вѣдѣгание.

До сега гѣжданитѣ—търговци нѣколко нѣти сж отпращали телеграфически молби до надлѣжния министъръ за да молятъ да ся научи отъ техническата комисиия и образующата крива линия посока, ако мине линията край Сливенъ.

Отговоръ никакъ нѣ.

Нѣкой отъ членовѣтѣ на техническата комисиия отъ сега оне рѣшаватъ (се произнасятъ), че Сливенъ неможе да се скачи и че линията щѣла да се строи прѣзъ най-кжето право разстояние мѣжду Ямболъ и Бургасъ.

Разбира се, че това не малко сърди търговцитѣ.

Най сѣгне, когато се отвори сесията на съвѣта, членовѣтѣ неможаха да стоятъ хладнокрѣвни къмъ тѣзи най-жизнени икономическа нужда на окръга. Говори се, разисква се въ засѣданието на съвѣта по тия въпросъ различно нѣколко нѣти и безъ да бѣде туренъ нѣко-

ганъ на дневенъ редъ (?) Нѣкой отъ членовѣтѣ не можаше да допусне, че ще се пѣж-рятъ нѣтъ между колежитѣ имъ хора, които да не желаятъ да подпишатъ най-невинното заявление, съдържащо просто едно желание а не рѣшение да се построи нѣтътъ и край г. Сливенъ. Даже въ едно отъ засѣданията на съвѣта, когато живо-живо се обекждаше заявлението, прѣдставителътъ на властѣта си позволи да осжда члѣновѣтѣ на съвѣта, че не се занимавали съ прѣдложенитѣ отъ правит. законопроекти, че щѣлъ да затвори сесията и да распѣди членовѣтѣ!

Каква дързостъ, какво нахалство и какво невѣжество! Съвѣта бѣше събранъ съ княжески указъ за извѣстенъ срокъ, а Окрѣж. Управителъ иска да распѣди членовѣтѣ защото се занимавали съ „изливни въпроси!“ Въ указа изрично е казано, че на просвѣтеното внимание на членовѣтѣ се оставя да обмислятъ всички отъ голѣма важностъ и интересъ въпроси, каквито нуждитѣ на Окрѣжга поискватъ; а г. Окрѣжж. управит. гази прѣзъ базакъ съ своето невѣжество, че може да затваря сесия, да нѣди членове и да заповѣдва що и какъ трѣба да се расѣжда и обекжда!....

Не е само тия единственъ случай, гдѣто управ. Ваклидовъ даваше да се чувствува че много-много не трѣба да се приказва за дневното правителство. Наобщо неговото поведение и държане въ засѣданието на съвѣта бѣше възмутително невѣжко и смѣшно. Това ще докажа съ самитѣ протоколи на съвѣта, ако нѣкакъ не пострадатъ въ редакцията си, когато стане нужда.

За сега единъ примѣръ, и той е достатъченъ за да се разбере до колко управ. Ваклидовъ е заблуденъ въ непогрѣшимостѣта на дневното „Върховно Правителство“ (!). щото неоставя да надне косъжъ върху му. Докладчикътъ на законопроекта за Патентитѣ излага мнѣнието на комисиата, че въ чл. трѣбало да се нехвърли втората половина, съ която се давало право на наглѣдницитѣ да затварятъ дюкянитѣ на търговцитѣ, търгующи безъ нужния патентъ, и подиръ глобяване то имъ. „Съ това право, продължи докладчикъ, дава се възможностъ на финансовитѣ наглѣдници да вършатъ башибозуклѣци много нѣти изъ за лични гонения на и тѣи отпаднатитѣ търговци. Защо да се затваря дюкени на търговеца, слѣдъ като се глоби и засѣтави да си възме патентъ? Затварянето на дюкени на гѣжданитѣ отъ правителственитѣ органи е безчестно и убийствено и за търговската честъ,....

Управит., съ всичката си немошъ побърза да вѣспрѣ докладчика, защото се нападало Правит. и неговитѣ органи, и протестира за думата башибозуклѣци!

Докладчикъ замѣнява думата съ произволъ, насиле, своеволие и др. и справедливо заблѣжи, че не се говори за дневното „напрѣотическо“ правителство, което ако вѣчно останеше на властѣта, нѣмаше мѣсто да се опасяваме отъ натиски (!!!), а напротивъ трѣба да се има едно бѣдѣще узурпаторско правителство, което никакъ нѣма да зачита интереситѣ на данѣкоплатцитѣ!

Настояща комедия!

Управителя трѣпери или за службата или за нѣкакво си благоволение, или за доказване прѣдъ началството своята перазѣждающа прѣданостъ!....

Други нѣтъ нѣ-важни работи.

Б. Райновъ.

До Г-на Прѣдсѣдателя на Министерския Съвѣтъ, София.

Заявление отъ Сливненский Окрѣженъ Съвѣтъ.

Господине Прѣдсѣдателю,

Съгласно чл. 67 бук. и отъ Законътъ за Окрѣжнитѣ Съвѣти и на основание едногласно взѣтото рѣшение въ засѣданието ни отъ 9 того на извѣнрѣдната Майска сесия, ний, долоподписанитѣ членове на

Сливенски окръжен Съветъ, бързаше да изложимъ нѣкои отъ по-важнитѣ мотиви, които молимъ почитаемото правителство да вземе подъ внимание при изучаване нѣматъ на прѣдполагамата желѣзнопътна линия Ямболъ — Бургасъ.

Има съмнѣние, че построяването на казаната линия се прѣдизвиква чисто отъ икономическа точка зрѣние за княжеството и че правителството, заедно съ народното събрание, еднакво сж въодушевени отъ тѣзи въпнюща нужда безразлично къмъ всичкитѣ градове, села и мѣстности въ нашия край. Вѣдствие на това ний съ негодование отхвърляме обвинението което нѣкои лица хвърлятъ на правителството, че то давало прѣимущество на известни мѣста, като умнишлено изоставяло други по-поселени, по-производителни, по-развити и по-отпаднали икономически ужъ за икономия на държавното съкровище.

Безъ да се вниваме въ безосновнитѣ тѣжкования на правит. распорѣждания отъ нѣкои недоброжелатели на икономическото ни въздигане, съ което (тѣжкования) тия лица искатъ да експлоатиратъ чувствата и расположението на по-големата частъ отъ населението на окръга ни за своитѣ лични выгоди, — ний, като прѣдставители на цѣлия окръгъ, заявяваме едногласно, че неразбираме по-жизненъ интересъ за населението отъ тоя: *да се прикара желѣзно-пътната линия Ямболъ — Бургасъ на възможно близкото разстояние и до града Сливенъ.*

Трѣба ли да убѣждаваме правителството съ факти за тѣзи въпнюща икономическа нужда за цѣлия ни окръгъ? И да искаме да сторимъ това, не можемъ го направи за сега, защото най-първо имаме точни статистически данни за прѣвозването и изнасянето на всички сурови и обработени произведения, които окръга ни потреблява ежегодно и които може да произведе въ значителенъ размѣръ, ако му се даде леснотия въ съобщението съ нѣкой портъ, кѣквото Бургасъ.

Обаче, при обстоятелственото разгледване на тоя въпросъ въ засѣданнето на съвета ни, никой отъ насъ неможа да допусне, че днешното българско правителство и народно събрание ще отидатъ по стъжикитѣ на турското правителство, което, както е известно, по невѣжествени съображения, прѣкара своитѣ желѣзнопътни линии прѣзъ мѣста пусти, ненаселени и безъ никакво значение за търговията и индустрията, като изостави отстрана само за едното опроставяване много наши градове и богати мѣста.

Ний не сме компетентни да оспорваме прѣимуществата на постройката, която прѣдставлява отъ техническа точка зрѣние построяването на желѣзнопътната линия Ямболъ — Бургасъ на най-късото разстояние мѣжду двата града; въ, отъ друга страна, добръ познаваме терена и мѣстата на окръга, прѣзъ които ще да прѣмине лънията. Не отказваме тѣй сжщо, че ще се образува една крива линия, ако се объеме и града Сливенъ, която несъмнено ще да коштува едно известно количество по видному прѣвишающе прѣдвижения фондъ за построяване линията.

Нѣ тѣзи крива линия (la courbe) точно още не се знае колко километра ще захване,

за да можемъ да се произнесемъ възможно или невъзможно ще бѣде построяването ѝ; обаче, независимо отъ това, можемъ да увѣримъ, че тя ще да прѣмине прѣзъ най-здравитѣ мѣста около които наблизо се пазира и потребния строителенъ материалъ, когато прѣзъ най-късото разстояние мѣстата сж блатисти, нездрави, и ще се изисква за прѣвозване строителния материалъ голѣма мѣнотия и огромни разходи. Това ний навождаме чисто отъ практическа глѣдна точка за да не би правителството и Народното Събрание, когато окончателно ще рѣшаватъ този въпросъ, да се подвѣждатъ подиръ цѣлия складъ технически изучавания на комисията, съ които тя ще разбива това, което изискватъ икономическитѣ нужди на окръга и ще подържа това, което е изучила само за най-късото и право разстояние мѣжду Ямболъ и Бургасъ. . . .

Най-сѣтливъ може ли да става рѣчь за икономия на хазната отъ единъ или нѣколко милиона лева, ако се скѣси линията съ нѣколко километра съ изоставяне Окрѣжния градъ Сливенъ и отстраняването на околнитѣ Сливненска и Котленска и когато никакъвъ ущербъ или сънка въ развиването не се нанася на селата отъ другитѣ околи, понеже ще бѣдѣтъ на приблизително разстояние? Само по себѣ се разбира противното.

Изобщо Окрѣжния Съветъ не вижда никакво увѣрждение на икономическитѣ интереси на коя и да е отъ околнитѣ или градината, ако се построи тѣзи крива линия, която ще объеме и града Сливенъ. Съвета неможе да счита за икономия и удобство *мърката*, която въспира повдигането промишлеността, търговията и икономическото положение на единъ многолюденъ градъ, който заема второ мѣсто подиръ града Пловдивъ въ Южна България и първъ по развиване индустрията въ цѣлото ни отечество. Па и каква ли голѣма икономия може да направи правителството въ сравнение съ загубитѣ, които не тѣмъно ще послѣдватъ съ изоставяне града Сливенъ, особено когато значителна частъ отъ нуждитѣ сръдства за построяване кривата линия заинтересуванитѣ градове и околи на драго сърдце ще помогнатъ било съ работа, било съ пари?

Прѣдъ видъ на горѣизложеното, имаме частта да ви помолимъ, господине прѣдсѣдателю, да прѣдложите на уважаемия Министерски Съветъ настоящето ни изложение, съ което мислимъ достатъчно да прѣдставяме най-жизнената икономическа нужда на окръгѣтъ ни за да се вземе подъ внимание заявлението ни, щото незабавно да се дадатъ инструкции на техническата комисия, която по настоящемъ изучава само най-късия пътъ мѣжду Ямболъ — Бургасъ, да изучи и образующата се крива линия, ако прѣкарването на желѣзнопътната линия бѣде възможно да мине и край градъ Сливенъ. Това изучаване Съвета счита не безполезно за дебатитѣ, които ще се повдигнатъ въ камарата *за и противъ* желанието ни, понеже по този начинъ ще се даде, мислимъ най-хубавото освѣтление на въпросѣтъ на народнитѣ Прѣдставители.

(Слѣдватъ 12 подписа на члѣвоветѣ и

единъ съ особено миѣние, че искивената линия да стане за смѣтка на заинтересованитѣ околи Сливенъ и Котелъ.)
г. Сливенъ 15 Май 1888 год.

Господинъ Д. Габровски е испратилъ слѣдующето писмо по второто му интерниране отъ Шуменъ въ Провадия.
(Продължение отъ брой 46-й).

На другия денъ, 30 Априлий, отпѣлахме за Ново-Село, гдѣто стигнахме по обѣдъ. Тамъ се бавихъ около единъ часъ.

Въ Провадия пристигнахме часа около четри вечерѣта, канвоганъ отъ единъ стражаринъ. Слѣдъ като се прѣблѣкохъ у дома си, отидохъ въ Околийското Управление. Освѣтъ нѣколкома стражари, другитѣ никого не намѣрихъ въ управлението, защото учрѣжденията бѣхъ затворени послучай посрѣщането на Негово Височество.

Слѣдъ като потърсихъ Околийския Началникъ, казаха ми, че го нѣмало и ме арестувахъ стражаритѣ въ казармата си. Арестуванъ стоахъ до 7¹/₂ часа вечерѣта. Слѣдъ това бидохъ пустихъ по заповѣдъ на Окол. Началникъ.

Прѣзъ гдѣто минехъ въ тази стодвѣдесетъ километра дълга расходка, на всѣкадѣ сръщнахъ съчувствие, снисхождение, състрадание и услуга, както отъ страна на граждани и селени, тѣй и отъ страна на малки и голѣми служащи. Тѣ всички осждаатъ беззаконията и произволитѣ на Шумненскитѣ управници. Единъ нѣкъ ми каза още: *„рибата отъ главата се вмириша.“* Начинѣтъ на интернирането ми страшно ги възмущаваше.

Плутуването ми отъ Прѣславъ да Ново-село, ако и насилственено, бѣше една прѣкрасна пролѣтна расходка край тѣчението на рѣка камчия. Тази расходка, вмѣсто уторчение, принесе ми удоволствие. Никогато прѣзъ живота си нѣма да забравя картината, която прѣдставлява мѣстността отъ село Велибей до боазѣтъ задъ село Злокученъ. Ако гористата мѣстность мѣжду селата Марковецъ може да се нарѣче пролѣтно врѣме, кафезъ на славентѣ, то оная отъ Велибей до боазѣтъ задъ Злокученъ справедливо може да се нарѣче градина на Шумненскитѣ канари. Шуменъ се вижда, чакъ до дното на Злокученския боазъ — 5¹/₂ часа разстояние.

На всѣкадѣ, прѣзъ гдѣто минехъ, хранитѣ сж много хубави и обѣщаватъ изобилне.

Тукъ сега вече съмъ свободенъ, нѣ съ дупрѣждение, че безъ да съобща на полицията, не смѣя да се отдалечавамъ на никадѣ вѣнъ отъ гр. Провадия, т. е. *заточенъ съмъ.*

Работа още не съмъ заловилъ и надали ще можа да заловя на скоро. Смѣтахъ да отвора адвокатско писалище, нѣ виждамъ, че и за тѣзи, които ги има, клиентура нѣма. Та и каква ли клиентура може да има въ единъ околийски центръ?

Не зная, отъ гдѣ ще искараме прѣхраната си и какъ ще плащаме даждията, като не ни оставятъ свободно да ходимъ по работата си. Не стига това! — Намѣрихъ се и такива хора, бивши мои приятели, които постоянно натякватъ на нѣ-

колкомато ми добри другари: защо били се събирали съ мене, или както казвали: „съ оня интернирани!“

Ехъ, Българийо, Българийо! — Хубава си и добра майка, нъ имашъ синове *калновци*; тѣ убиватъ *авеловци*! . . .

Единъ братъ ми пъкъ проглушилъ ушитѣ съ:

„ . . . Ще да ния на пукъ врагу,
На пукъ и вамъ, патриоти;
Азъ вече нѣмамъ мило драго,
А вий? — вий сте идноти. . . . “

О. Ботевъ, Ботевъ! Ти се мъчеше да отгървешъ „робътъ“, нъ той и до сега пхика отъ тиран-еднокръвци! Твоитѣ идеали, и до сега се тжичатъ! . . . идеала ми да испѣя молитвата ти! . . . идеала на съзрѣмението челоуѣчество. Желалъ бихъ да видя и настоящето си писмо обнародвано въ вѣстника. То ще послужи, като добръ материалъ за отговаренне на тукашнитѣ криво-разбрани.

Сърдеченъ поздравъ на всички Синибирли.

Д. Габровскій.

ПАТЕНТОВАНИИТѢ РЕДАКТОРИ.

Заемаме отъ 38-й брой на в. „Народ. Права“ слѣдующата статия, въ която авторътъ ѝ, съ едно чудно искусство, прѣкрасно охарактеризирва наемнитѣ и подкупени редактори на официозната „Свобода“.

Сливенъ, 1 Юний 1888 г. Кой ръководи и прѣдставлява политиката на нашата държава отъ 10 мѣсеца на самъ? Кой ръководи общественното мнѣние у насъ по всички вътрѣшни и външни въпроси, които се касаятъ до жизнеността на нашето общество и прѣпоръчва разни инструкции за това? Найпослѣ, кой е критериума на всичко възможно и невъзможно, на всичко свободолюбиво и прѣдателско у насъ отъ една година на самъ?

Безъ съмнѣние, малцина отъ нашитѣ читатели сж си задавали горнитѣ сериозни въпроси, когато сж взимали въ внимание критическото положение на нашата държава и въ политическо, и въ финансово отношение.

Ако потърсимъ отговоръ на горнитѣ въпроси у Д. Петкова и З. Стоянова, убѣдени сме на здраво, че ще получимъ слѣдующитѣ, своеобразни и фанфаронски фрази: „Българската история съ златни букви ще запише нашитѣ имена въ новия политически животъ на свободна България; България и потомството има да ни въздигатъ великолѣпни монументи, укичени съ неувѣдаеми лаври, защото: ний сме биле всегданна пжтеводителна звѣзда въ политиколитературния хоризонтъ на България; защото ний срутихме (?) консервативната партия, ний сме главнитѣ автори на 6 Септемврий, ний създадохме 5 — 6 — 7 — 8 — 11 — 13 Ноемврий отъ 1885 година; ний сме вулканатъ, който бликна и потони „всяка тваръ земная“ отъ насмината на Каравелова и Радославова. Найпослѣ, ний сме биле вѣчнитѣ деагози на Българската работна и притисната масса“.

Или по-вече, ни по-малко! Тѣмъ ще бждатъ отговоритѣ, г-да читатели. Христе Боже Господи! сѣкашъ, че сме въ сърцата на тѣзи два български разрушители и ку-

пени реакционери, та сме искубнали горнитѣ отговори. Но шегята на страна, г-да читатели, а тѣзи политически палйачовци насмалко щѣха да заблудятъ българ. читающа публика съ свойтъ пресловутъ санимъ нталенъ патриотизмъ. Още нѣколко дена, и тѣхния калпавъ патриотизмъ ще блѣсне; тѣхната подлостъ и безобразна продажностъ ще се раскрие. Малко търпѣние . . . Както всѣки човѣкъ, така и цѣлъ народъ, вѣрва на единъ прѣдводитилъ и ръководителъ безусловно до тогава, докѣ не се убѣди веднѣжъ, че въ него се гнѣзди шарлатанство и мистификация; хване ли го надъ злоупотреблението съ неговитѣ чувства и довѣрие, вече не му вѣрва.

Който е слѣдилъ съ внимание политическата дѣятелностъ на казанитѣ български свѣтила, вѣрваме да си е съставилъ вече едно положително убѣждение, че тѣ съ своята продажностъ и подкупиничество на патриотизмъ изгубиха своята съвѣсть. Вчера бѣха най върлитѣ защитници на свободата и равенството, презъ дене-си бѣха раснадени революционери, а днесъ — подражатели на Бонапартовитѣ авантюри и глупави рискове; днесъ тѣ хвалятъ буйствата и притѣсненията на настоящето правителство, което е замирило вече на „козе мѣсо“. Ако България би имала злощастнето да роди още единъ подобенъ екземпляръ, то ний щѣхме да имаме горѣдолу Робеспьеръ, Дантонъ и Маратъ (*sic*) само че съ български имена и въ миньютуренъ видъ: З. Стояновъ, Д. Петковъ и Х.

Кой да освобождава Македония? — Тѣ; кой да проповѣдва съблазнителната идея за Балканска конфедерация? — тѣ; кой да обявява България за независимо кралство? — тѣ. Е, че какви ли не въпроси не разбъркаха тѣзи шейрети, само и само да подмамятъ нѣкои наивни читатели, да си спечѣлятъ протежета (либерали, консерватори и радикали) или креатури. Съ горнитѣ въпроси тѣ погаделичкаха мнозина патриоти, дѣто ги най сѣрби.

Тѣ измаиха нѣколко пкти народа, та го повѣдоха въ двѣ авантюристически прѣдприятія, слѣдствията отъ които този сжщия народъ днесъ най горчиво испытва. Но пита се: възможно ли е било всичко, което тѣ сж проповѣждали? Въ състояние ли е била България и имала ли е нужнитѣ срѣдства да прѣдприема всичкитѣ актове, които тѣ ѝ сж прѣпоръчвали да слѣдва? Ний отговаряме категорически не. *A propos.* Прѣвъ 1885 година по м. Септемврий, когато бѣше обявено съединението на Тракия съ България, Г-нъ Д. Петковъ бѣше пздалъ едно възвание до Македонцитѣ, въ което ги приканваше да въстанатъ на бой и да се присѣдинятъ къмъ България. Колко бѣше това авантюристическо и Донкишотско! Има си хасъ! Македонцитѣ да бѣха послушали г. Петкова! Че щѣха ли да се сражаватъ съ „воденицитѣ“ и „овцетѣ“ на Спервантесова герой!

Напосѣдъкъ тѣ бѣха се заели да прокарватъ изъ мѣжду народа идеята за да се провъзгласи България за независимо кралство. И смѣшно бѣше, и дѣтинско самооболечение личеше. Тѣ малко се заинтересуваха да разузнаятъ точно да ли ще

можемъ въспря Европейската намѣса въ нашитѣ работи, или дали Европа ще ни подкрѣпи въ такъвъ случай.

Подобни безразсѣдни прѣдприятія могатъ да ставатъ само отъ дѣца, въ които въодушевленията и заключенията биватъ всѣкоги минутни. И дѣйствително, Г. Г. Стояновъ и Петковъ идятъ да ни блуждаятъ изъ въздуха за да уловимъ нѣкакъвъ си *орелъ*, а кокошката, която ни е въ ржцетѣ, да изпуснемъ. Но врѣмената и събитията доказаха, че идентѣ на тѣзи български свободолюбци сж иллюзий. Сжщо така безчисленно фактове ни убѣждаватъ, че тѣ като плуха на всичко което сж писали, проповѣждали и хоратили, отидоха та стжпкаха съ мрсенитѣ си крака Българ. конституция, отъ която нѣколко члена вече нарушаватъ, и въ клѣтвата въ която конситуция тѣ измѣниха.

Подбудителната причина на тѣзи тѣхни отклонения отъ правия пжтъ е била съблазнителната пара. Въ всѣка рѣшителна мѣрка тѣ сж подвеждали крайщата до парата, — прѣди всичко тѣ сж желали да разбержтъ какви выгодни материални ползи ще получатъ въ конце-концовъ. Парата, парата тѣ сж туряли погорѣ отъ всѣка практическа полза. И дѣйствително, тѣ сж доста умни въ своитѣ заключения. И Спенсеръ, и Смитъ, и Маколей сж съгласни въ това отношение съ тѣхъ. Само за публицистическата имъ честностъ не е съгласенъ Лабуде. Ако би билъ живъ той, вѣрваме, щѣше да дойде нарочно въ София и Руссе и да заплюе тѣзи шарлатани, които по своитѣ си глѣзобояджилци правятъ исклучение отъ неговитѣ доктрини.

Слѣдователно, тѣзи Г-да сж днесъ ръководителитѣ на общественното мнѣние у насъ, тѣ сж въдхновителитѣ на всѣко патриотическо прѣдприятие, което на край е излизало или авантюристическо, или шантаво. Тѣхната абаносана съвѣсть отъ една-годишната имъ мракобѣсна дѣятелностъ е добила способностъ на всевъзможни манѣри.

Гудличковъ.

ДНЕВНИ НОВИНИ.

МѢСТНИ.

На 11-й того въ мѣстността „Кжлека“ е имало свадба, гдѣто, по обичая, вечерта е имало голѣмо множество, събрано на хоро. Единъ отъ присѣтствующитѣ, Жеко Маноловъ, се е скаралъ съ Христо Петровъ Кръчмарина. Като вижда, че нѣма нито единъ стражаринъ, паважда пожитѣ си и пробажда Христа въ рамото. Кръвта облѣла ранения, събрали се хората, потърсели стражари, за да се състави актъ и хване пѣбѣгилъ Маноловъ, нъ нѣма нито единъ стражаринъ! Едва слѣдъ единъ часъ и повече дохождатъ стражаритѣ! Защо е полицията? Толкова убийства и ранявания стапжж, полицията все я нѣма! Или само когато правителството иска да прави невъзможни събранията на гражданитѣ само тогава е нуждна полицията? Туй ли е цѣлното назначение?

Необяснимо е намерението на градското ни управление по чистотата на града. Изъ която улица и да минешъ трѣба да си затѣкватъ носѣтъ отъ неприятна миризма. Не стига това, нъ на шосето при голѣмата чужма, въ трапѣтъ приготвенъ за дюгенъ на В. Георгиевъ, отъ една недѣля насамъ се намираше едно мъртво куче, отъ което излизаше такава силна ми-

ризма, която, даже самъ г-нъ кметъ усѣти, правеше мнозина граждани да прозвонятъ отъ пистолети. Градските комисари не сж можли, видя се, да се научатъ, та въ понедѣлникъ на Духовъ денъ гражданитѣ, които по причина на Касапарскии сборъ бѣхж се стекли на край града, можахж да се увѣрятъ за дѣятелността на градското ни управление. Ний молитвуваме на новий ли кметъ по-голямъ енергия. Особено внимание да обърне г-нъ Ст. Ивановъ на тия мѣста, които сж свързани съ неговата обществена дѣятелностъ; като напр. мѣстата на посрещанieto и подаванетоъ адресъ на генералъ Кауларса, прѣдварителното ний събрание и други подобни. Мислимъ, че се разбрахме! ?!

Пишатъ ни отъ града:

„Гръцкиятъ въ града ни свѣщенникъ на 12-й того е вѣнчалъ учителя А. Стояновъ въ дома му, когато Българскиятъ свѣщенникъ отказалъ да вѣнчае, защото момата що земае, била му сродница отъ такъвъ поносъ, по които православната църква забранява вѣнчаванieto въ бракъ. Гръцкиятъ свѣщенникъ много се колебалъ, да не би гражданинъ, да му направятъ нѣщо, та искалъ отъ кмета и други българи, които сж го придумали, да му дадатъ писмена гаранция, която му се и дала. Той изалъ разрѣшеніе отъ Варненскии Гръцкии владика да извърше обрѣдъ. Гражданитѣ се питатъ да ли нашето Архирейско Намѣстничество ще доложи работата гдѣто трѣба, и да ли ще ѝ се обърни внимание. Защото необяснимо е да ли законитѣ на православната църква единакво задължаватъ нашиятъ и гръцкиятъ духовни пастери. И съ това не се ли създава такъвъ прецедентъ, по които могатъ да се въспелуваатъ и други Стояновци? Най сетивъ какъ могатъ Гръцкии свѣщенници, да се бъркатъ въ чужди работи? Или сж забравила прѣмената прѣзъ 1870—72 година?

Б. Р. Като даваме мѣсто на горията дописка, за което ни молихж много граждани, ний молимъ да се обърне сериозно внимание отъ когото трѣба, защото може да не отиде за дълго и да се повтори сѣдѣщо.

РАЗНИ.

По свойственната си дарба да драци разна безсмислица, Захарий Стояновъ е написалъ една „вѣстническа статия“ въ 164-й бр. на правит. „свобода“, озаглавена „Либерали и Консерватори.“

„Ние желаемъ да ни се отговорятъ, гдѣ и кога тѣ (думата е за „така нарѣченитѣ консерватори, които вярватъ ржка за ржка съ другитѣ борци отъ три години насамъ“—сѣ борцитѣ за безусловния фондъ? б. р.), гдѣ и кога тѣ показваха поносъ сѣмъ отъ сѣмление(?) Р.), че некалъ да прѣварватъ(?) Р.) свои пѣкони консервативни взглядове, които би имали за цѣль да ограничатъ народната свобода?“. — пита великия Меминъ—Аа.

Отъ наша страна ние желаемъ да ни обади подкупения и наемени редакторъ: новия законъ за печата за разширение народната свобода ли е?

Още едно желаемъ да ни се отговори: Господство му разбира ли, що е народна свобода, що е свѣстъ, що е прогресъ, цивилизация? Ний за негова свѣтъка и съ негово позволение отговаряме отрицателно.

Злобата на онова безобразно, смутулевено, сжщество Захарий Стояновъ, което въ всѣко врѣме е служило като муле за ездение, което съгласно табихетя на подобни амбициозни животни, е окпчено съ нѣколко дръзка съгласно чл. 58 отъ конституцията, е достигнала върхътъ на своята апогея. Вижда той, че почвата подъ краката му е разлюлбана, че тлѣсти подкуни за шипонлъкътъ му не ще има вече, та въ своята агония бѣла гущери противъ всѣко неопитно като него въ подлостни шипонства, интелгентно и независимо. Стратитѣ на това музическо-словеснейше животно въ

отношение на градътъ Шуменъ и гражданитѣ му сж надминали всѣко. Въ своитѣ гнѣсни статии всѣкога ще закачи нещо и за Шуменъ. И знаете ли защо? Защото Шуменъ е първий, който усетно и печатно се оплъчи противъ насилията и произволитѣ вършени надъ българскии народъ отъ неговитѣ патрони; защото Шуменъ първий расклати положението на патентованицитѣ. Нѣ освѣнъ това частно за Захария, Шуменъ прѣдставлява, грѣливо мѣсто, или както той прѣдписва рецензи, *Коприва*. Прѣдставете си, такъвъ човѣкъ, които обикаля заедно съ Господаря, зада се покаже, че е нѣкоя важна птица, и зада облизва паницитѣ; който е служилъ *суфлоръ* на пѣкони съ изгнани мозги сжщества, за което станало една малка неприятностъ: Излиза съ бѣдачътъ си Стамбулова на една голѣма равнина, напълнена съ множество народъ, гдѣто стана смотра на войскитѣ отъ княза при идванетоъ му въ града ни. И вдругъ множеството забикалъ двамата интимни приятели и до ушитѣ имъ прилѣтватъ размѣненитѣ думи на единъ разговоръ отъ множеството.

—Кой е циганина Захарий Стояновъ?

—Е, тамъ хп, онова смутулевена, безобразно, черно човѣче!—Ами дѣй мечката му, тжпна му, и другиге мечкарски принадлежностъ?—Елате да го попитае!—„Множеството се спуща къмъ горкото човѣче, а той, който се хвалеше че носялъ въ всѣкий си джобъ на дръхитѣ по единъ револверъ, изгуби куражътъ и заедно съ Стамбулова, безъ да чакатъ свършката на маневрата се затиряхж къмъ градътъ съпровотени отъ френетически викания на разни междуметия!

Е, и слѣдъ това оскърбление на неговото достоинство, може ли да се иска добра дума за г. Шуменъ?—Разбира се, че не!—Нѣ намъ ше е жално!

Nepes Wiener Tagblatt Констатира, че Царъ Александъръ е побързалъ да даде на императора Вилхемъ II единъ отъ ония бѣлѣзи за внимание, които иматъ явната цѣль да укажатъ на свръзкитѣ за приятелство между два двора и двѣ династии.—Той го е назначилъ почетенъ началникъ на гренадерския полкъ, който е въ Петербургския гарнизонъ.

Изгледжа, че общественото мнѣние, въ Руссия, одобрява наклоността на Александра да бжде дружелюбивъ къмъ младия императоръ. Видя се, че даже въ страната на панславиститѣ, единъ съюзъ съ Германия би билъ желателенъ, нежели съ Франция.

„Наслѣдникътъ на Вилхемъ I-и на Фридрихъ III—казва Fremdenblatt, като коментира прокламациитѣ на новия императоръ,—появява се по единъ бистръ, свѣтлъ и твърдъ разбираемъ начинъ. Съ солдатитѣ си той говори като солдатынъ. Къмъ народътъ, той си промени съвършено говорътъ.

„Той говори на страната съ една жива любовъ за баща си и съ точно и право чувствование длжноститѣ си като суверенъ.

Формата на този документъ непрѣменно различава се отъ оная, приета отъ Фридрихъ III, когато той искаше да изяви началата, които трѣбваше да вдѣхновятъ правителството му.

„Фридрихъ III бѣше единъ възрастенъ човѣкъ, който имаше отзадъ си едно славно минало, който бѣше привлѣкълъ вниманието на Европа чрѣзъ много дѣла. Имаше опитностъ въ животътъ, въ човѣчеството и въ трудовѣтъ. Той имаше достатъчно врѣме да се приготви за царуването.

„Съвсѣмъ друго е положението на Вилхемъ II. „И понеже бащината му. програма бѣше ваѣта въ разсквание и бѣ повдигнала живи прѣния между партиитѣ, бѣше прозорливо за единъ младъ суверенъ да се въздржи въ общности и най-паче да бжде краткъ.

„Нѣ както и да би било, думитѣ на Вилхемъ II отбѣляваха една истинска програма, снабдена съ единъ принципъ, който има съзнанието на дългътъ.

„Тѣбва да сме весели, за дѣто си е разбралъ миссията тѣй добръ.“

Велѣдствие на неужоримитѣ настояващи направени прѣдъ Портата, отъ страна на Уайта, състави се единъ проектъ, който сега се разгледжа, за да се назначатъ трима арменци като управители въ тѣзи мѣста въ Мала-Азия, дѣто арменското население е най-многобройно. Двама отъ тѣзи ще бждатъ григориянци, а единия католикъ.

Портата се съгласи да отстъпи десѣтъка на ерзерумския вилаетъ като допълнителна гаранция за заплащанieto на русското обезщетение. Вѣроятно че това распорѣждане ще се счита като достатъченъ отговоръ на руската нота.

ОБЯВЛЕНИЯ.

КНИЖОВНО ИЗВѢСТІЕ.

Турена е подъ печатъ IV книжка „*Минжлото*“, която ще бжде отпечатана на 15 Юлий т. г.

Съдържанието и:

Тракийското съзаклѣтие. — Положение на комитетитѣ въ Тракия слѣдъ смъртъта на дякона *Левский*. — Турската нота до Букурешкото правителство и изгонването на *Л. Каравелова* прѣзъ 1873 г. 3 Январий изъ прѣдѣлитѣ на Романия. — Засадитѣ по желѣзнитѣ линии Търново Сеймень—Пловдивъ и Руссе—Варна. — Намѣстника на Левский: Атанасъ Уануновъ и убиванieto на хаджи Ставре въ Хасково.

Адресъ: *Пловдивъ, Заимову.*

3—3

„ИСКРА“

Научно—Литературно Списание:

Излиза всѣки мѣсецъ на Книжки отъ 6 коли на голѣми четвъртини и съдържа слѣдующитѣ отдѣли:

1) Романи, повѣсти и разкази, както оригинални, тѣй и прѣводни; 2) народни умотворения; 3) популярни статии по всичкитѣ клонове на науката; 4) по въспитанието; 5) критическии отдѣлъ; 6) повни пѣзъ науката и искуствата, и 7) смѣсъ.

Абониранието на вѣстника става само въ прѣдплатата. Допуща се и слѣдующата разсрочка: при получаванieto на първата книжка 6 лева, а при получаванieto на четвъртата 4 лева; за ученицитѣ,—при получаванieto на I-та книжка 5 лева, а при получаванieto на четвъртата 3 лева.

Първий брой излизе отъ печатъ. Втория брой ще излизе къмъ 25-й число на тоя мѣсецъ.

Порѣчки, статии и пр. се испровождатъ до редактора В. Юрданова, въ гр. Шуменъ.

Издаватели:

С. Поповъ и В. Юрдановъ.

ОТЪ АДМИНИСТРАЦИЯТА.

Скоро се сключва първото годишно тѣчение на вѣстникътъ ни.

За да можемъ да продължаваме и слѣдующата година, най-учтиво молимъ г. г. неплательши абонати, да благоволятъ и ни се издѣлжатъ.

Желающитѣ да получаватъ вѣстника за на прѣдъ, умоляватъ се да ни пишатъ колкото е възможно въ непродължително врѣме.

Повтаряме: Имаме голѣма нужда отъ пари! Просимъ подкрѣпѣние чрѣзъ възнаграждаване срѣщу абонаментитѣ!